

Zbrašín... Do písemné historie vstoupil Zbrašín v roce 1356, kdy zde sídlil šlechtic Chotěbor Bažant. Obec, pod kterou spadají Hořany a Senkov, ale také Selmice a Kocanda, má nyní celkem 301 obyvatel, z toho zhruba 135 v produktivním věku. Průměrný věk obyvatel se pohybuje okolo 43 let. Obec senacházejina katastrální výměře 1283 hektarů. Obec má vodovod, je plynotřikována. Ve Zbrašíně, Hořanech i Senkově jsou hospody. V každé z těchto obcí se nachází kaple, nechýbí však ani na Selmicích. V okolních lesích jsou vyhlášené houbařské ráje. Vede tudy turistická cesta do Konětop. Starostou obce je Radek Taraba.

Jeden den na ... Zbrašínku

Nejaktivnější jsou sokolové a hasiči

Se zásobováním je svízel, také chybí doprava o víkend

Rozlehlou návsi jsem došla od autobusové zastávky až kobecnímu úřadu, kde starostuje neuvolněný Radek Taraba, místostarostou je František Pasauer, oba mladí muži. Zatímco pan Taraba sídlí v Hořanech, pan Pasauer je ze Senkova. Na obci se střídají dle potřeby.

■ **Jaké spolky a organizace ve vaší obci působí?**

„K nejaktivnějšímu u nás patří tradiční Sokolská jednota, Sbor dobrovolných hasičů, svoji organizaci mají také rybáři, myslivci, šípkaři.“

■ **Co považujete za největší problém vašich obcí?**

„Obce pozvolna vymírají.“

■ **Je dopravní obslužnost vyhovující?**

„Většina lidí se dopravuje osobními auty. Ve všední dny autobusy jezdí, o víkendech je to horší.“

■ **Kdo zajišťuje zásobování? Vidím, že bývala prodejna jednoty už není funkční.**

„Se zásobováním je to bída. Jediný obchod máme na Senkově u hospody. Obec zásobuje pojiždná prodejna ze Rvenic.

Z Hořan jezdí lidé nakupovat i do sousedních Hřivic, kde je obstojně zásobená samoobsluha. Na Senkově máme také prodejnu stavebnin a obkládaček.“

■ **Děje se tu nějaké tradiční kulturní akce?**

„Těch je poměrně dost. Na začátku roku se koná masopust, který organizují hasiči, dětský karneval, čarodějnice. Dětský den máme až o prázdninách, aby z toho něco měly i děti našich chalupářů. Na této akci se kromě obce podílejí také hasiči i sokolové. Pouť se odehrává v režii sokolů, předpoutovou zábavu zajišťují hasiči. Letos uspořádali sokolové I. Zbrašínskou olympiádu v 8 disciplínách: v běhu přes překážky, hodu koulí, člunkovém běhu s míčem, trojskoku, skoku přes švihadlo, hodu na koš, vy-

trvalostním běhu a hlavolamu. Rybáři zase připravili pěknou rybářskou soutěž pro děti. Nyní se obec snažila uspořádat Mikulášskou, bohužel to nevyšlo. Tak snad v příštím roce. Loni se v Hořanech v kapli na Štědrý den uskutečnilo první vánoční setkání s koledami a moc se líbilo. Letos je nacvičujeme také.“

■ **Jaký je před vámi největší úkol?**

„Prioritou je nyní výstavba kanalizace, na kterou se snažíme získat dotaci již šestým rokem. Čeká nás ale i dokončení generální opravy veřejného osvětlení.“

■ **Jak je to s výstavbou větrných elektráren?**

„Výhledově by se tu měly stavět. V referendu před dvěma lety byli obyvatelé pro. Firma ale zřejmě čeká, až bude mezi obcemi více zájemců.“

■ **Co můžete nabídnout turistům?**

„Krásnou přírodu, les. A v každé obci máme hospodu.“

Hořany bychom neměnili... Z města domů do Hořan dorazili Kotnerovi – devítiletá Karolínka, šestiletá Janička, sedmiletá Valerie a maminka. „Bydleli jsme na Senkově, pak v Postoloprtech, a teď jsme asi půl roku tady. Je to tu úžasné, děti mají kde létat,“ povídá maminka. „Líbí se nám, že můžeme mít zvířátka,“ říká Karolína a chlubit se, že chovají stádečko koz. „A taky máme pejska. Jmenuje se Shadow a je krásně běžový!“ dodává Janička. „Amáme tu kamarády, asi jedenáct dětí. Chodíme cvičit do Sokola do Zbrašína,“ informují děvčata. „Holky mi pomáhají, jsou moc šikovné,“ chválí dcerky maminka. Stromček už mají ozdobený. „Máme umělý, přijde mi to drastické, aby se museli kvůli našim Vánocům kácet živé stromky,“ dává se slyšet máma. „A nemusíme ho kupovat,“ dodává praktická Karolínka.

Rozhled radost pohledět... Na traktor přijíždí z práce Jiří Klein. Do Hořan se přistěhoval roku 1970, pracuje v ZD Hřivice. „Nejvíce se mi líbí, jak je ta vesnice položená. Takový rozhled má snad jen Markvarec a my!“ – říká a už se těší domů na své oblíbené škubánky. Jen mi ještě prozrazuje, že všichni správní chlapi jsou tu u hasičů, schůzi měli nedávno. U vrat hovítá mohutná německá ovčáčka Besinka.

Místní sokolská jednota cvičí pilně

V maličké útěle sokolovně se každé úterý scházejí ženy – v létě cvičí od šesti hodin, v zimě, kdy je méně práce, už od pěti. Cvičitelkou je 75letá Ilona Patrovská, hospodářka a bývalá dlouholetá náčelnice. V pátek se tu scházejí děti – ty cvičí s nynější náčelnicí Ivanou Kulhánkovou.

„Sokolská jednota byla ve Zbrašíně založena roku 1926. Vidíte, ani jsme to nijak zvlášť neoslavovali. Nyní má naše organizace 38 členů a devět dětí,“ říká paní Patrovská.

„A byl tu nejen sokol, ale i divadlo, vždyť knám zavítal i slavný Ferenc Futurista a hrálo se Na tý louce zelený, a taky pan Valdauf. Lidi šli víc dohromady. Dneska to už ani není rodina. Jeden sedí u televize, druhý má sluchátka, další trůní u počítače. Všichni jsou doma a ani se nesejdou. Velebíme moře vymožeností, ale nikdo se nezamýšlí, že nám to taky

hodně vzalo. Dřív se člověk musel slušně obléct, přijít, pozdravit, přejít práh, pohovořit. Dneska jenom zmáčknete mobil...”

„Paní Patrovská žije ve Zbrašíně v malém úhledném domku, spolu s ní Betynka, po mamince český špic, po tatínkovi foxteriér, stvoření huňaté a veskrze temperamentní. U Patrovských už je všechno připraveno na pečení. Ani deset druhů cukroví nestačí. O Vánocích přijedou děti, vnoučata a pravnoučata. „Bude tu plno omladiny, je nás celkem 15, už se moc těším,“ září babička.

Zbrašínsko očima obyvatel

Poklidnou atmosférou jen občas profičí rychlí řidiči

Z Ústí nad Labem se před třiceti lety přistěhovala za manželem paní Alena Roflíková. V Hořanech bydlí osmnáct let. Je kuchařka, bydlela a pracovala v Lounech ve školních kuchyních, i v porcelánce. Nyní, na penzi, se s mužem přestěhovali do chalupy v Hořanech natrvalo. „Les je blízko, ale moc do něj nechodím, aby mne něco neštípl. A vede tam moc pěkná silnička. Jsem tu spokojená, po městě se mi nestýská. Hořany mají zvláštní atmosféru, takový svůj klid. Bydlíme tu s mužem a pejskem, uliční rasou. Jmenuje se Daneček a máme ho rádi už patnáct let.“

Antonín Buřt je hořanský rodák. „Bydlí tu dost nových lidí, starousedlíků už je málo. Pracuji v Pragovce, ve městě si i nakoupím. Jsem tu zvyklý. Každý si pomalu opravuje svůj domek, takže je obec čím dál hezčí.“ Pan Buřt o psa nedávno přišel.

Bývalý místostarosta Ivo Kadlec se do Hořan přistěhoval z Loun za manželkou Lenkou. „Náš dům byl původně vejminěk. Manželka tu zažila i drsné věci. Od vystěhování její rodinu uchránilo jen to, že měli o dva hektary méně než největší sedlák. S dopravou je to tady horší. Přes týden tu jezdí autobusy, ale o víkendy musíte leda do Hřivic na dráhu.“

Zdejší klid bych neměnil. Do města nedaleko, zubař a doktor je v sousední obci. Co víc si přát. V lese roste plno praváků a hos-

podá je fajn. Hostinský Karel Zeman přijíždí z Loun tak na čtvrtou, otevřeno má nonstop.

Náš pes se jmenuje Bekina a je to bernský salašnický. Mívali jsme jezevčíka, ale pak nás zloději vyrabovali a od té doby máme na hlídání toto krásné hovado a je klid svatej.“

Ivana Kulhánková bydlí ve Zbrašíně, kde působí jako náčelnice sokola, a pracuje v počeradské elektrárně. „Přistěhovali jsme se roku 2001 z Loun. Máme tady

vlastní domek, zahradu. Problémem je doprava. Máme auto. Být odkázaná na autobusy znamená vstávat do práce ve čtyři ráno. Taký obchod tu není, nakupujeme ve městě. V pátek chodím s dětmi cvičit, tentokrát ale nacvičujeme vánoční divadlo. Loni se konal poetický štědrý večer a lidem se to líbilo, tak pokračujeme. Jsem tu moc spokojená.“

Cestou na autobus potkávám mladou maminku s děckem a s batůžkem. Přistěhovala se

z Jirkova. „Máme to tu hezké, i pěkné dětské hřiště. Jediné, co bych moc uvítala, kdyby na silnici u obecního úřadu instalovali zpomalovací retardéry. Děti si tam hrají a hodně řidičů tam z kopce projíždí hodně rychle.“

Povoláním jsem krejčovka, ale podnikat v oboru nehodlám. Vietnamští obchodníci českým švadlenám ukazují kšeft. Za cenu, za kterou prodávají kostým, byste nepořídila ani látku,“ povzddechla si mladá maminka.

Menší děti nacvičily v rámci Sokola vánoční hru o Ježíškovi, mládež – flétnisté a zpěváci – si se starostou na Štědrý den připravila nejkrásnější české koledy – Tichou noc, Chť aby spal, Jak jsi krásné, Jezulátko, Páslí ovce valaši, Půjdem spolu do Betléma, Narodil se Kristus Pán.

Zbrašínské štamgasté a jejich psové

Václav Tuček a Luboš Hrbek, kolegové v práci i v hospodě.

Z okénka se linou vábné country zpěvy, uvnitř vše stylově zařízeno, stěny pokryté nejrůznějšími tabulkami a artefakty, část posetou trofeji mají myslivci, hned vedle preparované dravčí tlamy rybáři. Krátce po šestnácté tu sedí čtyři hosté.

Hostinský Vlastimil Kopřiva dojíždí z Brlohu a na otázku, co se mu na Zbrašíně líbí, tvrdí, že nic. Hostinec provozuje třetím rokem spolu s majitelem. Čepuje Louny desítku a Gambinus, štamgasti upřednostňují Louny.

U stolu sedí Václav Tuček. „Jsem rodák, původní profesí truhlář a pracuji v družstvu ve Hřivicích. Náš pejsek se jmenuje Julinka, čistokrevná kříženka jezevčíka.“

Taky jezevčíka, ale Maxe má jeho kolega v práci a soused u stolu – Luboš Hrbek, zámečník. „Zbrašín se mi líbí,

že je to taková tichá vesnice.“

Proti němu sedí pokrývač Miroslav Krivánek. Pracuje ve firmě Stavum. Toho doma přivítá Míša, německý ovčák, křížený prý s vlčím špicem.

To mladík Luboš Tuček pracuje v družstvu v Pnětlukách. Původně tesař, nyní traktorista, točí se okolo pastvin. „Líbí se mi tu, asi tady zůstanu,“ usuzuje a také se hlásí k Julii, které zbytek rodiny říká Žulína.

Právě přichází Mikuláš Kireš. Ten má Peginu, fenka rázu mysliveckého, se kterou se rád prochází po vsi.